

Estremint el cortinatge,
pel portal, quan vé l'embat,
entra un fresquívol oratge
d'olor de mar embaumat;

qui aprima i torç la flamada
dels ciris llagimejants
i acarona l'enramada
dels bellveures adorants.

Amb les casulles de festa
diuen la missa major.
Es una missa xalesta,
plena d'encens i esplendor;

perque avui, jorn de l'Assumpta,
el gran dia de l'estiu,
al Cel la Verge s'en munta
damunt un núvol joliu.

DE "RONDALLES PER INFANTS"

PER ANTONI M.ª PEÑA

SA RONDALLA DES CABRIT

ARA la vos contaré: Això era un cabrit de Cabrera que un dia dematí quan se va despertar ran d'una paret ont s'havia jagut per passar la santa nit, pegà brinco i amb quatre llongos ja va ésser més lluny qui ses cabrelles des sol. Ran d'una mata trobà dues cabres rotges que li digueren:

—¿Aont vas, cabrit?

—A cercar berenar.

—¡Tant depressa! Alerta que amb sa curolla des correr no et rompes una cama.

Es cabrit no les escoltà i amb un parell de bots més, ja no'n veren la pols.

Y corre que corre com un llamp, subaix d'un ullastre trobà dues cabres blanques que li demanaren:

—¿Aont vas, cabrit?

—A cercar berenar.

—¡Tant desbocat! Ves alerta a enganxar-te ses banyes amb sos verducs de qualque rotaboc i no en pugues sortir!

Y ell, orelles de cònsul, ja és tornat partir com un colmèt. I amb sa embestida, al punt ja no en saberen noves.

Jac! torna a trobar altres dues cabres negres que bevien a un cocó i li demanaren:

—¿Aont vas, cabrit?

—A cercar berenar.

—I dò, alerta, que amb aquesta fua, tant cego com vas, no pegues de cap dins mar i hages de berenar de peixos.

Com si no li haguessen dit res. Tornà partir de quatre i ¡com un fibló! sols no'l veien quan passava.

Y seguia correguent com un desesperat i mentres anava a botar un avenc molt fondo, en lloc de posar un peu fito, el posà malament demunt una pedra rodona, se va rompre una cama i enganxar per ses banyes en un batze que havia nascut a sa vora de s'avenc i que estava masell de pues. ¡N'haguesseu vist de revinglades que pegava i d'estamenotjos que feia per sortir-ne! Com més va fer, més mal va ésser: aquell avenc parava dins mar, just demunt un fondal i es cabrit a força de potoiar, hi va caure dedins. Per aquelles aigos hi havien dos taurons que vellaven es poriol i feien sa torniola per veure si trovarien qualque delfi jove i quan hi va ésser amb un sant-i-amén el se menjaren. Ah, idò! Tres pics l'havien predicat ses cabres i no les volgué escoltar. Ja ho diu s'adagi: *Qui arriba a ses tres, ara és; tothom sap que qui mira lluny, sol caure prop, que qui no vol ser ben aconcellat, se veurà escalabrat, i que qui no vol escoltar raons, haurà de mester oracions.*

Aquest cabrit és el mirai
de qui no escolta res mai.

* * *